

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 70. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139965461664/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

3.

Men tænk, jeg er her, ja her,
Ja her iblant saa mange dragne Sverd!
Saa kom Due! kom Due! kom, ja kom!
Ja kom! i Klippens Rif er Roe og Rum.

Nr. 315. - XXXII.

1.

O du min Immanuel,
Hvilken Himmel-Glæde
Har du gjort min arme Siæl,
Ved din Purpur-Væde!
Fienden tænkte: den var fast.
Men hans trædske Snare brast.

2.

41

Jeg er i min Faders Skjød,
Har i Himlen hiemme;
Der er ingen Synd og Død
Meere at fornemme.
Arven faaer jeg vist og sandt,
Har den Hellig Aand til Pant.

3,1-2: Angstråb fra Sulamith; *iblant saa mange dragne Sverd!* blandt farlige fjender. — 3,2: *Sverd!* den gamle færtalsform er Sverde. — 3,3-4: Højs. 2,14, hvor bruden kaldes »min due i klippens rif (= kløft)»; her i digtet betyder dette beskyttelse hos Jesus; om den nærmere forståelse se under nr. 316, 2, 6.
Nr. 315. - XXXII. Original. — 1, 1: *Immanuel!* Gud med os, benævnelse for Jesus, Es. 7,14; Mt. 1,23. — 1, 5: *den* sjælen; *fienden* tænkte, at sjælen sad fast i snaren. — 1, 6: *trædske* lumske. — 2, 3-4: Hvis man kryttrer *der* alene til *Himlen* i 1, 2, får man den tanke, som synes alt for selvfølgelig: at i himlen forbigaars synden og døden ikke mere — for digteren noget fremtidigt. Man bør snarere se hen til 1, 1: *Jeg er i min Faders Skjød* som den beherskende grundtanke, hvortil 1, 2 danner en parallel: *Jeg har — i nutidig betydning — mit hjem i himlens*. Man kunne sige, at 1, 2 så bliver et forstik, ikke ud fra Fil. 3, 20: »Vort borgerskab er i himlene», men ud fra Ef. 2, 6: »Gud ... satte os ... i himlen i Kristus Jesus». Meningen i 1, 3-4 bliver da: at Faderens skød, hvor jeg er, i himlen, hvor jeg allerede lever, der fornemmes synd og død ikke mere. — unægtelig et højt-spændt udtryk for kristenlivets heilighed, men godt nok svarende til salmens karakter. Først derefter kommer det fremtidige på tale i 1, 5-6. — 2, 5: *Arven* om saligheden. Ap. G. 20, 32; Ef. 1, 14, 18; Hebr. 9, 15; 1. Pet. 1, 4. — 2, 6: 2. Kor. 1, 22; 5, 5; Ef. 1, 13-14; *til Pant* som sikkerhed for, at jeg skal nå saligheden.

3.

GUd skee Lov! for Dag, der gaaer,
Og for den, der kommer.
Dermed har vi Jubel-Aar,
Ævig, ævig Sommer,
Da den sidste Morgen-Skier
Er os, Hallelujah, nær.

4.

Op min Siæl! til Sang og Fryd,
Flyde Glædes Taare.
Hver en Puls med Harpe-Lyd
Klinge til min Baare.
Dig, som for os Kalken drak,
JESu, JESu! ævig Tak!

42

Nr. 316. - XXXIII.

1.

Saa spød er JESu Hyrde-Favn,
Hans Kald og blodig Iver,
At blot en Lyd af Hyrde-Navn

V. 3: Forståelsen afhænger af, hvad der ligger i *dermed* i l. 3. Hvis det går på ordene *Dag, der gaaer, og ... den, der kommer*, i l. 1-2, bliver meningen, at med dagene, der skrider, når vi frem til jubilærets evige sommer, jfr. nr. 256, 5, 15-20. I så fald må *har* i l. 3 stå med fremtidsbetydning. Men dette er dog vist en afsvækkelse. Det er rimeligere at tage *har*, som det lyder, og lade *dermed* gå på det samlede udtryk i l. 1-2: Med det *GUd skee Lov*, som der bliver udtalt for den svindende og kommende dag, har vi allerede jubilæer, og den evige sommer er dermed begyndt, og *da* (l. 5) er det sidste morgenskær os nær. Tanken svarer til den, vi fandt sandsynlig i 2, 1-4. Beslægtede tanker møder vi i nr. 229, 4-8, 9; 230, 2, 8; 297, 1, 3-4; 345, 3, 7-8, og blandt oversættelserne i nr. 226, 1-6. — 3, 3: *Jubel Aar*] 3. Mos. 26, 10 flg. — 3, 5: *den sidste Morgen-Skier*] det morgenskær, der modsat alle tidligere betyder Irenbruddet af den sidste saligheds dag. — 3, 6: *Hallelujah*] betoningen er her på 3. stavelse. — 4, 3: *Puls*] pulsslag; *Harpe-Lyd*] enten almindeligt om lovsangstone, se f. eks. Sl. 98, 5: »Synger for Herren med harpe, med harpe og salmes lyde, eller med tanken på de himmelske harper, Joh. Ab. 14, 2; 15, 2, jfr. nr. 202, 1, 2: *en himmel-sindet christen stæl*. — 4, 4: *til min Baare*] indtil jeg ligger på ligbåren. — 4, 5: Mt. 20, 22; 26, 39, 42.

Nr. 316 — XXXIII. Original. Gendigtning af Sl. 23, som følges vers for vers. Jfr. nr. 270 med lignende gengivelse af Sl. 34. På et par steder har man indtryk af noget rent personligt i digterens ord: i l. 3-4, der nævner, hvor godt det kan gøre ham blot at høre en *Lyd af Hyrde-Navn*, noget, som der på Brorsons egen var rig anledning til, og i 2, 2-4, der er et lille billede års eugens ved Banderøp, Tander og Klæbe. — 1, 2: *blodig Iver*] hyrdens iver for at redde fåret, selv om det skal koste hans blod, Joh. 10, 11.